

STARZINGER

FÖR KÄRLEKEN TILL PRINSESSAN

KAPITEL 2: MANNEN I SVART MANTEL

Vintergatan – en tillsynes oändlig oas av stjärnor och planeter med massor av liv. Om man bara reste tillräckligt långt och tillräckligt snabbt var det ingen chans att man kunde undvika att stöta på någon civilisation. Livet spred sig genom hela galaxen mer och mer allteftersom fler planeter utvecklades och reste till stjärnorna. Fler och fler vågade lämna sina egna solsystem. Det var en underbar pionjäranda av aldrig tidigare skådat slag som kunde leda till mycket utbyte mellan världar som aldrig tidigare hade haft kontakt med varandra.

Men, pionjäranda i all ära, kontakt med andra civilisationer betydde också trubbel. Olika folkslag kunde aldrig hålla sams i all tid och evighet, sådana var vi alla skapta av Universum. Och när det uppstår trubbel är konflikter inte långt borta. Någon, med tillräcklig kunskap, initiativ och makt, borde ingripa och ta galaxen i egna händer innan hela Vintergatan förvandlades till ett stort dårhus där alla vill roffa åt sig vad alla andra har. Ingen skulle tjäna på detta kaos, inget mer skulle utvecklas i positiv riktning. Någon borde styra över alla andra och därmed se till att lag och ordning bestod. Någon som dessutom hade allt att vinna av att vara i kontroll. Varför erbjuda sina tjänster att uppehålla reglerna om man inte vinner på det?

Hans leende var brett medan han stod och beskådade stjärnorna utanför det stora fönstret ombord på hans kryssare. *Hans* kryssare. Tanken var ironisk egentligen men det var ju självklart inte något som han tänkte dela med sig till andra om. Det hade tagit honom flera år att uppnå allt som han nu var och hade men det var ändå en kort tid med tanke på resultatet. Och vilket fantastiskt resultat!

Men detta var fortfarande bara början. En planet knäböjde redan inför honom. Fler skulle det bli. Precis som i spelet ifrån Jorden kallat schack handlade den slutliga segern om vilka strategiska drag du gör. Tar du rätt steg redan ifrån början och följer dem minutiöst utan att avslöja dig så är segern redan din. Och än så länge var hans motståndare helt ovetande om att ett spel ens pågick. Snart nog skulle det bli schack matt! Drottningen skulle falla.

Han hade redan tillräckligt för att fortsätta spela vidare till fas två. Great King kunde inte synas med blotta ögat härifrån men var bara någon timmes resa bort. Great King, centrumet av hela Vintergatan. Den planet där galaxenergin kontrollerades ifrån. Den planet där Prinsessan Aurora, numera med den nya titeln Drottning, var regent. Den som kontrollerade Great King kontrollerade hela galaxen.

Hans leende spred sig ännu bredare. Denna icke ont anande drottning kunde omsvärma sig med vilket försvar som helst, hon var inte kapabel att hantera detta spel. Hennes olika schackpjäser kunde inte rädda henne.

Inte den här gången.

Schack matt.

Dörren till rummet öppnades bakom honom. Om det gällde de senaste nyheterna om operationen kunde han acceptera att få sin ensamhet avbruten. Han gillade inte att bli störd i onödan.

- "Går allt enligt planerna, Topha?"

- "Ja, herre."

Hans besökare bakom honom bugade vördnadsfullt. Själv vände han sig inte om för att besvara denna respekt. Varför skulle han det? Han hade lärt dem att buga inför honom, de var som dresserade hundar. Det hade aldrig sagts något om att deras husse skulle återgälda respekten. De behövde veta sin plats. Precis som snart nog resten av galaxen behövde veta också. De alla skulle buga inför honom.

Eller dö.

- "Prinsessan Aurora har kontaktat cyborgerna Don Haka och Sir Djorgo. De har båda accepterat hennes inbjudan och är på väg till Great King. De bör anlända inom en vecka." Han lyssnade på rapporten. Men egentligen var det bara den ännu utelämnade detaljen som mest intresserade honom.

- "Och den tredje?"

Topha behövde inte fråga. Han visste mycket väl vem hans herre menade.

- "Kommunikationen mellan Great King och Jordan är nu helt blockerad, enligt era order," förklarade han. - "Självklart besvarade vi Prinsessan med ett falskt svar som vanligt så hon anar ingenting. Hon tror att han också har mottagit och accepterat hennes inbjudan."

- "Utmärkt!"

Som väntat lät hans herre exalterad. Det gjorde han alltid när de levererade goda nyheter till honom. Speciellt när det handlade om nyheter om den planetära landsmannen till hans herre. Topha var faktiskt förvånad över att hans ledare inte, som vanligt, satt framför skärmen och studerade alla de inspelningar de hade samlat in åt honom. Hans herre var besatt av dessa filmer och inspelningar och varenda gång de lyckades hitta något nytt blev han helt lyrisk. Hans eget folk kunde självklart uttrycka stor glädje men denna närapå galna upprymdhet som hans herre uttryckte emellanåt var verkligen underlig. Men så var hans herre inte av samma ras som Topha själv. Och även den man som hans herre så frenetiskt studerade var mer eller mindre lika underlig, lika livfull. Lika arg och aggressiv. I alla fall av att döma ifrån filmerna de hade samlat in.

Och det var just denna person som hans herre studerade så energiskt som nu gjorde Topha nervös. Hans herre hade plötsligt valt en ny strategi i sina ambitiösa planer som han inte hade förvarnat om. En strategi som verkade ologisk. Och kanske rent utav på sikt var farlig.

- "Ni får förlåta mig, herre, men jag förstår inte varför vi nu tar denna nya taktik? Om all kontakt med Jordan förblir bruten, eller om vi inte fortsätter att sända falska meddelanden till Jordan i Prinsessans ställe, hur ska vi få honom till Great King?"

Topha var en god tjänare, det var han tvungen att erkänna. Lite motsträvig, lite långsam, men däremot ganska skärpt, därav anledningen att han fick vara hans närmaste man. Och

Topha hade faktiskt ställt en legitim fråga. Frågan hade varit väntad men kanske inte redan så här snart.

Det breda leendet försvann ifrån hans läppar när han tillslut vände sig om mot sin lojale tjänare, men inombords fanns leendet kvar. De två männen, bägge humanoider men annars så totalt olika i ursprung, observerade varandra med lika starka men dock så olika intressen. Till det yttre, det enda som förenade dem båda var deras rustningar, vars annars så intensiva bruna kopparfärg inte syntes särskilt tydligt i det här dunkla rummet. Men även i deras beklädnad fanns det tydliga skillnader som visade vem som var herre och tjänare. Topha var dessutom över en halv meter högre än sin herre, ändå var det inget tvivel om vem som var den överlägsne. Den svarta manteln som hängde ner ifrån hans breda axlar följde honom lika mjukt som de rörelser som fick det tjocka tyget att vaja när han tillslut bemödade sig att ge sin tjänare en förklaring till deras nya strategi.

- ”Jan Cogo har i nuläget en fördel som hans två kompanjoner inte har – Doktor Kitty,” förklarade han med stort allvar i rösten. - ”Att underskatta hennes kunnande är ren dårskap. Om hon misstänker det allra minsta av våra planer kan vår fälla i stället snärja oss själva. Att locka Cogo med en enkel inbjudan, som med de andra två, är för enkelt. Det är för genomskinligt och skulle dessutom väcka för många frågor. Kitty skulle aldrig gå på det som de andra två cyborgerna har gjort. Och eftersom hon inte skulle gå på det skulle Cogo inte heller göra det. Han lyssnar med stor tillit till den kvinnan. Att skilja Cogo och Kitty åt är av högsta prioritet!”

Ja, de måste skilja Kitty och Cogo åt! De måste! Utan henne och hennes enorma kunnande och intellekt var Cogo inget mer än ett ilsket knippe muskler. Cyborgerna i den vit-röda rustningen förlitade sig alltid för mycket på hans egen styrka vilket gjorde honom förutsägbar. Men uppbackad av Doktor Kittys skarpa sinne var Cogo den sortens fiende de inte behövde just nu.

Och även utan Kittys vägledning så hade en enkel inbjudan av samma karaktär som hade getts till de andra två cyborgerna aldrig fungerat på Cogo. Aurora, i sin godtrohet, hade bestämt trots något annat. Men om Prinsessan bad honom att komma av denna anledning var det mycket sannolikt att han inte skulle tacka ja. Och den risken allena kunde inte tolereras. Cogo måste komma hit! Han måste!

- ”Det är sant det ni säger, herre,” höll Topha med om men han förblev ändå skeptisk till det hela. - ”Men att totalt blockera kommunikationen till Jorden kommer väl bara att väcka Kittys misstankar?”

- ”Det är precis det som jag räknar med.”

Mannen i mantel, hans herre och ledare, knöt demonstrativt ihop sin handsbeklädda näve framför sig.

- ”Det är dags att dra åt snaran och snabbaste sättet för att göra det är att skapa lite oro i boet.”

Det självbelåtna leendet kröp fram igen.

- ”Och känner jag Jan Cogo rätt så kommer han nog hit rätt så snart. Vem annars kommer Kitty att skicka för att undersöka saken?”

Hans herre vädrade seger i luften igen, konstaterade Topha. Han hade sett honom så där många gånger tidigare.

- ”Dessutom så har Cogo en avgörande svaghet som kommer att bli hans fall, hans sjukliga lojalitet till Prinsessan Aurora. Det är en svaghet vi ska utnyttja med full styrka! Hans oro för henne kommer att få hit honom mycket snabbare än någon inbjudan. Hans oro kommer också att göra honom svagare. *Mycket* svagare!”

Fällan var redan gillrad. Så fort Cogo hittade betet så skulle han kasta sig efter det, utan att hinna tänka efter först som vanligt. Han skulle bli desorienterad och försvagad. Hans fysik och smidighet skulle inte ha någon betydelse längre. Nej, inte ens den mäktiga Astrolansen skulle ha en avgörande betydelse i en sådan situation. En god handling kräver mer än bara reaktion. Den kräver tanke också. Oskadliggör tanken och handlingen blir tandlös.

Detta var det perfekta betet. Tillräckligt för att väcka oro men inte för att anlända förberedd på det värsta. Ändå var det just detta bete som kunde skapa en oro som absolut ingen kunde värja sig mot. Betet var ovishet. Att inte få veta vad som händer, att bli totalt avskärmad ifrån vetskap och färsk information, var alltid det bästa sätt att sprida skräck, att sätta folk i rörelse och åt det håll man ville utan att de hinner tänka för den rädsla de känner förblindar dem. Betet var så perfekt utformat att t.o.m. Doktor Kitty borde svälja det. Jan Cogo skulle garanterat göra det med hull och hår!

Mannen i mantel fortsatte att flina med största belåtenhet. Den här briljanta, komplicerade planen var hans och hans allena! Ingen annan hade hjälpt honom eller ens lämnat förslag eller synpunkter. Alltihop hade han utarbetat in i minsta detalj själv. Han var ett geni! Och det var det klyftigaste geniet som skulle styra galaxen!

- ”Oroa dig inte, Toph. Allt går precis enligt planerna. Deras ovishet är vår triumf. Låt dem famla i mörkret lite. Det är lika bra att de vänjer sig.”

Han vände ryggen åter igen mot sin tjänare, detta samtal var redan avslutat och gesten att han ville bli lämnad ifred var tydlig. Toph bugade sig ännu en gång och vände sig om mot dörren igen. Hans herre föreföll som ganska hård, kall och i stort sätt helt utan skrupler. Men Tophas hemplanet och dess folk hade blomstrat sedan den dag då denne flera huvuden kortare mannen hade tagit kommandot när galaxenergin hade varit som svagast och räddat dem i deras kaos och från deras egen undergång. De hade mycket att vara tacksamma för, därför följde de sin herre och nya ledare nu i hans ambitiösa planer att ta kommandot över resten av galaxen också. Om de hjälpte honom skulle de få de största fördelarna. De hade alla mycket att vinna.

Ibland, dock, kunde inte Toph ignorera sitt gnagande samvete. Och han var inte ensam av de sina att känna så här. Men ingen vågade tala om för mannen i svarta manteln att de hade börjat tveka angående hela operationen. Ingen vågade ifrågasätta deras herre, inte nu längre.

Inte nu med tanke på vad han hade, med deras hjälp, förvandlats till. Deras herre kanske var mindre i storlek och en utböling. Men han var också ett rymdmonster i dess sanna mening. Deras herre hade blivit något som aldrig tidigare hade skådats någonstans i hela Vintergatan.

Mannen i den svarta manteln hade redan släppt sin tjänare ur tankarna långt innan dörren stängdes igen bakom honom. Det enda som verkade intressera honom nu var stjärnorna

mot den svarta bakgrunden där ute. Han suckade dock lite. Stjärnhimlen vid Great King var inte alls lika vacker som den var hemma på Jorden.

Saknaden av sin egen planet och faktumet att han så länge hade varit hemifrån var drivkraften bakom hans ambitioner. Han hade förlorat allt där hemma, därför kunde han inte återvända, det fanns ingenting där att hämta längre. Det som var gjort var gjort. Det som var borta var borta och kunde aldrig igen återställas. Minnena av vad som en gång hade varit var bättre än dagens verklighet.

Men absolut inget annat, inte ens förlusten av Jorden, drev på hans målmedvetenhet så kraftfullt som hans hämndlystnad! Det var hämnden som inspirerade honom, som gav honom styrka och mod att ta sig an denna enorma uppgift.

Hämnden hade en mycket söt, förnämlig smak. Och snart skulle den bli ännu sötare! Schack matt!

- ”Snart är hela galaxen min! Och vårt största hot, Jan Cogo, kommer att bli ett minne blott!”

I rent raseri, enbart kontrollerat av hög disciplin och medvetet tålmod, knöt han bägge händer hårt. Så hårt så de skakade. Jan Cogo. Detta namn, denna person kunde göra honom helt bindgalen av ilska.

'Cogo, din lilla satunge!' tänkte han för sig själv i de djupaste, mörkaste delarna av hans sinne. *'Om jag ändå bara hade dödat dig med en gång när jag hade chansen!'*